

Öğretmen Evinde Havadan Sudan

– Ahmet AYAZ · 11 Şubat 2019

ÖĞRETMEN EVİNDE HAVADAN SUDAN

Ahmet AYAZ

Gaziantep Ekspres Gazetesi 12 Şubat 2019

.....

Bu günkü sohbet yazımın başlığına “Öğretmen Evinde Havadan Sudan” dedim. Ama, bu yazımı okuyunca, acaba Av. Orhan Bali Ağabeyimiz ne diyecek diye düşünüyorum da, diyecekleri ben zaten dedim. Havadan sudan diye. Kimseye söyleyecek söz bırakmadım kanaatindeyim. Gelelim sohbet yazıma.

Gaziantep Öğretmen Evi Lukali, emeklilere çok güzel bir buluşma ve sohbet yeri haline geldi. Yeniden düzenleme yapılarak, daha da güzelleşti. Biraz da değişikliğe uğradı. Eğer kimse dokunmazda böylece kalırsa. Öğretmen Evi kartım yok iken ben, Öğretmen Evi Lukaline, gazeteci kimliği ile girerdim. Şimdi maşallah herkes sözü edilen yerde oturup çayını kahvesini içiyor. Bazen işe yaramaz kimselerin dengesizlikleri de emekli öğretmenleri ve bizleri rahatsız etmiyor değil. Fakat Öğretmen Evi Müdürüne yapacak bir şey olmadığını düşünüyorum. Zaten öğretmen Evi Müdürü Yasin Vırt Bey, gereken güzellikleri yapıyor, yaptırıyor. Sağ olsun makamda boş oturmuyor. Neyse hele burada söz bitsin diyorum.

Yukarıda dedim ya, sohbet yeri diye. Biz de birkaç kişi, Hengirmen Köyü Ağalarından Emekli Mimar Rasim Hengirmen, Emekli Av. Orhan Bali, Emekli bankacı ve çok eski arkadaşım Ömer Güler Bey ile birlikte, Rasim Hengirmenin Çay sohbetinde bir araya geliyoruz dersem, yanlış olmaz kanaatindeyim. Bazen de bizim kuşaktan Ahmet Özcan, Ali Yıldız, Doğan Özcanlı, Şih Mehmet Karaalp, Hüseyin Altınsoy, Süleyman Bozgeyik, Mustafa Erdoğan ve genç kardeşimiz İsmail Çelik gibi dostlar ile beraberliğimiz oluyor. Bu birlik ve beraberliğimizde, Köyündeki çay ve sohbet odalarını, hatırlarken, kendimi Barak odalarında sanıyorum. Burnuma mırra kokuyor sanki. Yalnız Rasim Hengirmen Bey bize ikramda bulunur ve güzel fıkralar anlatır. Aslında ben, yerine göre biraz çokça konuşan birisiyim. Ama bunların arasında dinlemeyi daha çok seviyorum. Çünkü güzel konuları, yararlı şeyleri anlatıyorlar. Tıpkı Rahmetli Av.. Şevket Olcay gibi. Şevket Olcay da unutamadıklarım arasındadır. Öğretmen Evi Lukalinde, en çok da hoşuma giden, Av Orhan Bali'nin, ağayı ağırlamasıdır. Ama nasıl ağırladığını da burada söylemem gerekmiyor. Ben burada ağasında, Bali'nin de kulaklarını çınlatıyorum.

Rasim Hengirmen Bey, bir gün bize küçük bir fıkra anlattı. Sizin ile paylaşayım dedim. “İki yaşlı arkadaş bir parkın, bir köşesinde buluşur, saatlerce otururlarmış. Fakat hiçbir şey konuşmazlarmış. Biri birinin yüzlerine saatlerce baktıktan sonra, haydi hoşça kal diyerek ayrılırlarmış. Vatandaşın birisi sormuş “Yaho demiş, siz iki arkadaş burada saatlerce oturduktan sonra, biri birinizle bir kelime bile konuşmadan ayrılıyorsunuz. Neden?” demiş. Onların birisi cevap vermiş. Biz çok eski arkadaşız. Biri birimize anlatacak hiç bir şeyimiz kalmadı, anlatacak ne var ise, hepsini anlattık demiş. Vatandaş bu defa yine soruyor. “ O zaman burada ne işiniz var? Niçin buraya geliyorsunuz?” Deyince de, ola ki,

söyleyecek bir sözümüz olur diye burada buluşuyoruz” demiş.

Söz konusu bizim dostlar da, güzel konulara girerler, güzel şeyler anlatırlar dedim ya; Ben de bu doğrultuda doğru yol seçmişim demek ki. Kültür sanat ve edebiyat toplantılarının bir çoğuna, ve had da kurucusu olduğum derneğe bile gitmiyorum. Neden mi? Sanatçı değil de, sanatçı olma heveslilerinin, anlamsız ve boş sözlerini dinlemekten usandım ve bıktım. Onun için gitmiyorum. Sağ olsun ağamız Hengirmen’in bu fıkrasında ben haklı ve doğru bir davranış biçimi sergilediğimi gördüm ve inandım. Şimdi burada, havadan sudan anlattıklarım da, bu günlük bu kadar, yeter diye düşünüyorum.

Saygıdeğer okurlarım; Beni unutmayın: Sizler ile sohbet köşemde yeniden buluşalım. En güzel ve mutluluk dolu günler, hep ve hepimizin olsun diyorum. Hoşça ve dostça kalınız.